

Sygn. akt III CSK 22/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa D. W.  
przeciwko K. S. i M. S.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 marca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej M. S.  
oraz skargi kasacyjnej pozwanej K. S.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelacje pozwanych od wyroku Sądu pierwszej instancji, w którym Sąd nakazał pozwanym listowne przeproszenie powoda za naruszenie jego dóbr osobistych przez między innymi złośliwe niepokojenie go, wszczynanie awantur i używanie w stosunku do niego słów obelżywych, zobowiązał pozwane do zaprzestania dalszych naruszeń oraz zasądził od nich na rzecz powoda kwoty po 500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych.

W skargach kasacyjnych pozwane jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skarg do rozpoznania powołały się na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien przedstawić występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa oraz ustalonego w sprawie stanu faktycznego i wyrażonego przez sąd poglądu prawnego skutkującego określonym rozstrzygnięciem sprawy. Powinien też przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje oraz własne stanowisko w tej kwestii, a także wykazać, że zagadnienie jest poważne i istotne, ma charakter uniwersalny, a mimo to nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, co jest konieczne nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżące nie wykazały występowania w sprawie tak rozumianych zagadnień prawnych. Przedstawiły pytania o to, czy zarzucane przez nie w drugiej podstawie kasacyjnej niewłaściwe, ich zdaniem, postępowanie Sądu II instancji nie spowodowało naruszenia praw pozwanych do obrony, równego traktowania stron i wydawania orzeczeń sądowych w oparciu o pełny i legalny materiał dowodowy, co niewątpliwie nie może być uznane za istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż jest pytaniem o ocenę prawidłowości postępowania sądu i wpływu ewentualnych uchybień na sytuację procesową pozwanych. Dalsze pytania dotyczą nagrywania przez osobę żądającą ochrony osób rzekomo naruszających dobra osobiste, bez

ich zgody i wpływu takich działań na ustalenie bezprawności naruszenia dóbr osobistych oraz zakresu orzeczonych środków ochrony jak również tego, czy pomimo istnienia innych dowodów, sądy mogą oprzeć swoje ustalenia faktyczne wyłącznie na prawomocnych orzeczeniach wydanych w sprawach o wykroczenie.

Trzecie pytanie nie ma związku z rozpoznawaną sprawą, gdyż Sądy oparły w niej rozstrzygnięcie na ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie zeznań świadków i stron oraz dokumentów, a nie na podstawie nakazów karnych, które uznały za niewiążące w postępowaniu cywilnym. Pozostałe pytania, podobnie jak dwa dodatkowe zawarte w skardze kasacyjnej pozwanej K. S., dotyczące wpływu cech osobistych naruszcziela na ocenę naruszeń dóbr osobistych oraz zakres i sposób udzielonej przez sąd ochrony, również nie są zagadnieniami prawnymi we wskazanym wyżej rozumieniu, gdyż nie tylko nie zostały sformułowane w odpowiedni sposób, lecz nie przedstawiono także żadnej analizy prawnej pozwalającej na ocenę, że zagadnienia te wywołują kontrowersje i rozbieżne oceny prawne o istotnym i poważnym charakterze i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Skarżące nie wykazały również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Skarżące nie wskazały nawet jakie przepisy czy zasady postępowania zostały w oczywisty sposób naruszone przez Sąd Apelacyjny, a ich ogólne zarzuty w tym przedmiocie stanowią w istocie powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

jw

[l.n]